

[Økonomiministeren.]

gen har forelagt og folketetinget har vedtaget dette, at vi så har besvaret det spørgsmål, som igen og igen har lydt fra erhvervslivet både fra den ene side, lønmodtagersiden i erhvervslivet, og den anden side i erhvervslivet, nemlig: hvordan skaffer I stabile forhold? Hvordan skaffer I grundlag for vore dispositioner? Hvordan sikrer I, at vi kan regne med, hvordan vi skal bære os ad i det kommende og i de kommende år? Det har regering og folketeting med disse beslutninger været med til at skabe, og det skal man ikke sætte noget spørgsmålstejn ved. Det er dårlig politik. Det er dårlig politik i forhold til landets interesser, og det er dårlig politik i forhold til beskæftigelsen, hvis man gør det. Tværtimod burde man være enige med os i nu at sige til erhvervslivet: nu er de forudsætninger, I har bedt om, skabt fra politisk hold. Nu er det op til alle de øvrige kræfter i vort samfund, der har lige så stort et medansvar for, hvorledes den økonomiske udvikling forløber i vort samfund, nu er det op til lønmodtagerne, nu er det op til arbejdsgiverne, nu er det op til erhvervslivets ledere, om de for deres vedkommende vil trække med i en ansvarlig politik, der sætter hensynet til produktion og beskæftigelse i forgrunden.

Jeg håber, at de konservatives lille sidespring her kun vil være et lille sidespring, og at de vil overlade den ansvarsløse oppositionspolitik fra højre side af salen til fremskridtspartiet.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*):

Når vi om lidt har stemt om den lange række af lovforslag, som i dag er til tredje behandling, har folketetinget dermed beseglet det forlig, som i mandags ved solopgang blev indgået mellem fem af folketingets partier. Så kan vi begynde at føre det ud i livet til gavn for beskæftigelsen i den kommende vinter og til styrkelse af erhvervslivet, af produktion og beskæftigelse i de kommende år. Så kan man spørge, om det er et historisk forlig, vi i dag vil bekræfte. Ja, det må vi jo nok overlade til historien at afgøre, men jeg ser i hvert fald visse perspektiver i det, perspektiver, som ikke alene er af økonomisk art, men som bestemt også er af politisk karakter.

Det kan i hvert fald ikke være forkert at

sige, at forliget markerer en positiv drejning i det danske folkestyres funktionsduelighed i forhold til, hvad vi har kendt i de senere år. Den stærke opsplitning af folketetinget i mange små og mellemstore partier, som indledtes ved decemervalget i 1973, og som blev gentaget ved januarvalget i år, har vanskeliggjort arbejdet med de centrale problemer.

Jeg siger ikke, at det er de små partier, der i særlig grad har vist sig uduelige i samarbejdet. Det ville nemlig være en blodig uretfærdighed.

Der er fra flere af de små partiers side vist en smidighed, en vilje til at finde frem til en løsning, som jeg mener er megen anerkendelse værd. Dertil kommer, at der mellem to partier — og vi har lov at kalde dem to store partier — som gennem årtier har stået på hver sin side af den klassiske midterlinje her i salen, ja, at her krævedes en nytænkning, som jeg synes vi trods alt er begyndt at se en antydning af.

Jeg siger ikke, at folketetinget indtil nu har været uarbejdsdygtigt. Det er til stadighed lykkedes at få det strengt nødvendige igennem i folketetinget med skiftende flertal, men altså indtil i mandags var vort parlamentariske liv netop præget af denne usikkerhed, den usikkerhed, som ligger i, at der hele tiden var behov for at arbejde med skiftende flertal. Det betød, at det ikke var muligt at gennemføre én stor samlet løsning, som kunne tage de kortsigtede og de langsigtede økonomiske problemer under behandling på én gang.

Jeg vil gerne opfatte det på den måde, at natten mellem søndag og mandag kom vi ud af dette dødvande. Det lykkedes at samle 122 mandater af folketingets medlemmer om et forlig, som er særdeles vidtrækkende, og som stillede og fortsat vil stille store krav til de partier, der deltog deri.

Jeg skal ikke her forsøge at gøre op, hvem der gav, og hvem der fik ved dette forlig; det er ikke så afgørende. Vi har nok alle fem partier både fået og givet, men hver for sig har vi erkendt, at det, vi måtte give, var underordnet i forhold til det, vi opnåede, nemlig at skabe enighed om en lovgivning, som vi har tillid til, og som vil kunne medvirke til tillid ude i erhverv og folk.

I virkeligheden var forhandlingerne udtryk for et endnu bredere arbejdsgrundlag